

Sygn. akt III CSK 270/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa P. M.
przeciwko Ł. R.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 3 marca 2015 r., sygn. akt I ACa 1744/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3600 zł (trzy
tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Przysługująca od prawomocnych orzeczeń skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, ma na celu - w interesie publicznym - ujednolicanie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie spraw precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla orzecznictwa sądowego i rozwoju prawa. Uwzględnienie celu i charakteru skargi kasacyjnej wymaga właściwego rozumienia treści przesłanek, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., i właściwego ich uzasadnienia.

Chociaż skarżący na s. 2 powołał się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., to na s. 9-15 nie przedstawił przekonującej argumentacji jurejdycznej mogącej dowodzić wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego, ani oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Nie stanowi wykazania wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego argumentacja sprowadzająca się do wykazywania konieczności zastosowania art. 641 § 2 k.c. (s. 11-12), ani też próba uzyskania od Sądu Najwyższego oczekiwanej wykładni art. 637 § 1 i 2 k.c. (s. 12-15), zważywszy, że potrzeba dokonania wykładni przepisu jest odrębną ustawową przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i to obwarowaną konkretnymi wymogami wynikającymi z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w istocie przedstawia, w odmiennym tylko ujęciu, kwestie podniesione w ramach uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Łatwo przy tym dostrzec, że wszystkie te kwestie występują na tle określonych, konkretnych okoliczności faktycznych i nie mają charakteru uniwersalnego.

Ponieważ skarżący także twierdzi, że jego skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna powoda nie przedstawia w uzasadnieniu wniosku na s. 8-10 tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle jej uzasadnienia jest wyraźnie widoczne,

że ocena zarzutów naruszenia art. 232 k.p.c. i art. 382 k.p.c. przez niedopuszczenia z urzędu dwóch dowodów – a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych Sądowi odwoławczemu uchybień, mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach - wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżący nie przekonał zatem o spełnieniu wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 7 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. 2013, poz. 461, ze zm. Dz.U. 2015, poz. 616).